

Apocalipsa – scurtă recapitulare

Am parcurs cele 7 secțiuni ale cărții Apocalipsa. Secțiunea 1 (cap.1-3) se adresează prezentului celor 7 Biserici și ne învață ce înseamnă ca o Biserică să fie în veghere și să se pregătească pentru vremurile de încercare ce vor urma. Secțiunile 2-7 ne oferă 6 perspective diferite asupra planului lui Dumnezeu, insistând din ce în ce mai mult pe perioada finalului istoriei răzvrătirii umane. Deși privesc în primul rând perioade viitoare, aceste 6 secțiuni rămân relevante pentru cele 7 Biserici. Secțiunea 2 (cap.4-5) ne oferă cea mai largă perspectivă asupra *planului lui Dumnezeu* și așează ca temelie a acestui plan mărșă *biruința Mielului* care devine un model de biruință pentru toate cele 7 Biserici. Secțiunea 3 (cap.6-7) introduce *problema răului* care afectează creația și până la o vreme chiar pe cei neprihăniți. Dumnezeu răspunde cu *marea Sa judecată*. Însă înainte de încercările din finalul istoriei *slujitorii Săi sunt pecetluiți* spre protecție, și toți cei care-și spală hainele în sângele Mielului *sunt mântuiți dinaintea mâniei Sale*. Această secțiune este relevantă în primul rând pentru Bisericile care trec prin prigoană și suferință (Smirna și Filadelfia).

Secțiunile care au rămas detaliază în special ultima fază a planului lui Dumnezeu. Secțiunea 4 (cap.8-11) insistă pe *mărturia lui Dumnezeu în lume din vremea sfârșitului*. Înainte de ziua judecății Dumnezeu vorbește omenirii prin multe semne ca s-o cheme la pocăință și mântuire. Cele 7 trâmbițe aduc multe urgii asupra creației și oamenilor, iar cei doi martori verbalizează Evanghelia până la marginile pământului. Această secțiune cercetează în special Biserica din Efes subliniind inima lui Dumnezeu pentru oameni și datorita Bisericii de a lumina în lumea plină de întuneric. Secțiunea 5 (cap.12-14) ne descoperă *atacul întunericului în lume din vremea sfârșitului*. În spatele atacului este balaurul. Atacul se desfășoară prin două fiare: autoritatea politică ce cere închinare și prigonește pe sfinți, și autoritatea religioasă care amăgește pământul și face mari semne și minuni. Sunt prezentate și *resursele biruinței sfinților*: credința, răbdarea, discernământul, răsplătirea viitoare, teama de judecata viitoare. Secțiunea e relevantă pentru Bisericile prigonite (Smirna, Filadelfia) dar și pentru cele lovite de învățături mincinoase (Pergam, Tiatira). Secțiunea 6 (cap.15-19a) continuă tema *mărturiei lui Dumnezeu din ultimii ani ai istoriei*. Dumnezeu răspunde împărăției fiarei prin vărsarea celor 7 potire, ultimul potir fiind judecarea Babilonului cel mare. Este descris Babilonul cel mare, puterea sa de seducție, influența sa economică, și distrugerea sa, care este un ultim avertisment pentru pământ cu privire

la soarta celor ce se închină fiarei. Conținutul secțiunii răspunde nevoilor Bisericii Sardes și Laodicea care se confruntă cu moarte spirituală, autosuficiență înșelătoare și materialism. Ultima secțiune (cap.19b-22) celebrează *biruința finală asupra răului și răsplătirea eternă a celor neprihăniți*. Soarta curvei celei mari (Babilonul) din secțiunea precedentă este pusă în contrast cu răsplătirea minunată a Miresei Mielului (Noul Ierusalim). Ultimele capitole reprezintă o imensă resursă spre biruință pentru toate cele 7 Biserici.

Pornind de la cartea Apocalipsa mulți teologi au propus scenarii escatologice detaliate și rigide. S-au îndrăgostit de ele, le-au propovăduit și altora, au ajuns chiar să se certe pentru ele. Le-au sfințit și nu au mai fost dispuși să le schimbe în ciuda unor pasaje clare din Scriptură care impuneau acest lucru. Soluția nu este să refuzăm orice scenariu. E înțelept să propunem un scenariu insistând pe reperele clare pe care ni le oferă Apocalipsa, dar în același timp să oferim loc atât pentru elemente care nu ne sunt descoperite cât și pentru schimbare. Cum ar arăta un astfel de scenariu despre vremea sfârșitului?

Profețiile ne atenționează să urmărim direcția politico-religioasă a lumii. Personajul cheie este antihrist, un mare lider politic. El va fi creierul unei alianțe mondiale care va răspunde probabil unei situații de criză globală. Marea alianță va dura o săptămână (vezi Daniel cap.9), posibil 7 ani. Babilonul (posibil Ierusalimul) va avea un rol cheie în această alianță. În prima jumătate a săptămânii (posibil 3,5 ani), marea alianță va fi condusă succesiv de 5 împărați, unul din ei (posibil al 5-lea) fiind antihrist însuși. O rană de sabie îl va îndepărta pentru puțină vreme pe antihrist de la conducere, și vor urma alți doi lideri ai alianței. Apoi, la jumătatea săptămânii, rana de moarte a antihristului se va vindeca în mod miraculos și el va reveni la conducere în mare forță. Revenirea sa va declanșa o isterie mondială. Pământul va începe să se închine antihristului și marea alianță se va transforma repede într-un imperiu totalitar mondial. Acest imperiu va prigoni pe sfinți și va cere închinare totală către antihrist din partea tuturor oamenilor. Acestea se vor întâmpla în a doua jumătate a săptămânii (probabil 3,5 ani). Capitala acestui imperiu va fi Babilonul cel mare (probabil Ierusalimul). Acesta va fi marele întuneric din vremea sfârșitului.

Dumnezeu însă nu va lăsa pământul fără mărturie, fără lumină, fără avertismente spre pocăință înainte de marea zi a judecății Sale. Avertismentele sale încep cu trâmbițele. Trâmbițele 1-5 par a avea loc înainte de ultimii 3,5 ani și ar putea interfera cu prima jumătate din săptămâna marii alianțe. Trâmbița 6 pare să atingă din ultimii 3,5 ani, iar trâmbița 7 care coincide cu a doua

venire a lui Hristos este la finalul celor 3,5 ani. Cei doi martori își desfășoară lucrarea 1260 de zile în cea de a doua jumătate a săptămânii marii alianțe. Cele 7 potire încep să se reverse pe pământ în timpul ultimilor 3,5 ani ai istoriei, și la finalul celor 3,5 ani avem (în cadrul potirului 7) distrugerea Babilonului (posibil Ierusalimul) de către oștile lui antihrist, ca ultim avertisment înainte de judecata finală. Tot la finalul celor 3,5 ani, după distrugerea cetății, avem și căința rămășiței evreilor, dar și a unora dintre neamuri (aceștia vor intra în mia de ani pe pământ). Urmează răpirea Bisericii la cer care coincide practic cu a doua venire a lui Hristos în slavă.

Câteva cuvinte despre răpirea Bisericii. Unii teologi spun că răpirea Bisericii va avea loc înainte de prigoana antihristică (la începutul ultimei săptămânii danielice sau la mijlocul acesteia). Marea problemă a acestei teorii este lipsa textelor biblice care să afirme în mod explicit această idee. Practic nu există nici un text care să afirme cu claritate următorul lucru: *Fraților, nu vă neliniștiți, Biserica va fi răpită la cer înainte de prigoana antihristică. Există deci o venire a lui Hristos pentru Biserică (înainte de ultimii 3,5 ani ai istoriei) și o venire a lui Hristos pentru judecată (la finalul celor 3,5 ani)*. Există în schimb presupuneri, deducții și speculații în sprijinul acestei teorii. Iată principalele tipuri de argumente în favoarea acesteia:

1. *Enoh a fost răpit înainte de potop, iar Lot scos din Sodoma înainte de marea judecată.* Însă aceste imagini din Vechiul Testament nu sunt neapărat tipare escatologice. Și chiar dacă ar fi, ele ar putea fi interpretate foarte bine și astfel: Biserica va fi răpită la cer la a doua venire a lui Hristos în slavă înainte de revărsarea mării judecări pe pământ.
2. *Hristos își iubește prea mult Mireasa ca s-o lase să sufere la final.* Acesta e un argument de tip umanist dar nu este unul biblic. Înseamnă oare că Hristos a urât pe creștinii pe care i-a lăsat în toată istoria să fie prigonii și martirizați? Oare Hristos nu a spus Bisericii că o așteaptă pe pământ multe necazuri, prigoniri, suferință și calea crucii? Tot în spirit umanist, putem reformula acest argument astfel: Dumnezeu va lăsa Biserica în ultimii ani de istorie tocmai ca pe o mărturie necesară pentru pământul cuprins de întuneric.
3. *Celebrul pasaj din 2 Tesaloniceni 2:7 care spune că pentru a se arăta antihrist trebuie mai întâi luat din drumul tainei fărădelegii cel ce o oprește acum. Biserica este cea ce oprește manifestarea antihristică și deci tocmai răpirea ei la cer va face posibilă prigoana omului fărădelegii.* Înțeleg logica, dar Pavel nu ne spune CINE este cel ce oprește manifestarea maximă a celui rău pe pământ. Sunt și alte elemente (după cum am

discutat cu alte ocazii) care ar putea reprezenta acest obstacol. Și dacă obstacolul ar fi Biserica, de ce NU ne spune Pavel acest lucru simplu și clar în acest pasaj din 2 Tesaloniceni? Pe când sunt alte interpretări care propun alte elemente care ar justifica de ce Pavel ar omite în epistolă numirea directă a obstacolului (de exemplu Roma ca stăpânire politică ce mai păstrează din valorile morale ale lui Dumnezeu).

4. *Pasaje de genul: Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. (Apoc 3:10). Deci Biserica va fi răpită înainte de ceasul final al încercării.* Dar, din nou, textul nu ne spune că Biserica va fi păzită de ceasul încercării prin faptul că Dumnezeu o va răpi la cer înainte de acest ceas. Foarte bine, Biserica poate fi păzită de acest ceas, prin puterea lui Dumnezeu care o va ajuta să nu fie amăgită și să rabde această încercare până la final.

Nu există nici un pasaj clar care să afirme explicit ideea aceste teorii. Tot ce rămâne este presupunere și speculație. E iresponsabil să propui Bisericii o astfel de teorie. În schimb tot Noul Testament e plin de pasaje care ne spun că Biserica va prinde pe pământ a doua venire a lui Hristos. Chiar pasajul din 1 Tes.cap.4 care vorbește despre răpirea la cer a Bisericii afirmă acest lucru: *noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului nu vom lua-o înaintea celor adormiți...* Ideea unei veniri speciale a Domnului pentru Biserica, și a unei veniri pentru Israel și lume e pur și simplu inventată pentru a se putea înghesui în Biblie teoria răpirii înainte de prigoana finală. În tot Noul Testament nu găsim un singur text care să facă distincție explicită între aceste două veniri. În schimb ni se vorbește clar de o singură revenire în slavă a Mântuitorului pe care noi, creștinii, trebuie să o așteptăm: *ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său...* (1 Tes.1:10). Chiar în cartea Apocalipsa nu găsim măcar un verset care să ne prezinte răpirea Bisericii înainte de lucrarea fiarei pe pământ. Cei prigoniți pe pământ sunt prezentați ca sfinții lui Dumnezeu, cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus. Este o imagine clară a Bisericii, și nu a unor oameni care s-ar întoarce la Isus după răpirea Bisericii și ar trebui să fie mântuiți prin jertfa vieții lor. Ne delimităm deci de teorii bazate pe presupuneri și speculații și alegem să rămânem la ce este scris și să acceptăm că Biserica va prinde prigoana fiarei și va mărturisi pe Hristos pe pământ până la a doua Sa venire în slavă.

În Apocalipsa, deși găsim referințe cu privire la rolul Ierusalimului în vremea sfârșitului, nu găsim detalii despre rezidirea Templului de la Ierusalim. Există ideea că Templul de la Ierusalim va fi reconstruit și că acolo la jumătatea săptămânii danielice antihrist se va declara pe sine Dumnezeu. Mai mult, unii susțin că antihrist va fi evreu și va fi recunoscut de evrei ca Mesia. Nu avem argumente clare nici că antihrist va fi evreu, nici că evreii îl vor recunoaște ca Mesia Vechiului Testament. Da, se pare că evreii vor avea un rol special în alianța și imperiul antihristic. Ar putea fi un avantaj pentru antihrist să poarte și o genă evreiască. Dar nu știm cu siguranță dacă el va fi evreu. Apoi, el va hulii pe Dumnezeu pe față și va nega pe Hristos Isus. Se va declara pe sine Dumnezeu. Se pare că discursul său va fi împotriva întregii Scripturi și nu doar împotriva Noului Testament. Dacă va respinge și Vechiul Testament teoria că evreii îl vor recunoaște ca pe Mesia nu mai are sens. Dar cum rămâne cu rezidirea Templului? În Vechiul Testament (Daniel cap.7-12) se profetește că acel corn mic (prototip clar al antihristului) va așeza urâciunea pustiirii în Templul din Ierusalim. Profetia se împlinește mai întâi prin Antioh Epifanes IV care profanează Templul de la Ierusalim pentru aproximativ 3,5 ani. Cel puțin două pasaje clare din Noul Testament ne arată că profetia așteaptă și o împlinire viitoare în timpul lui antihrist:

- Când veți vedea urâciunea pustiirii așezată în locul sfânt (Matei 24).
- Așa că (antihristul) se va așeza în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu (2 Tes.2:4).

Deci profetia din Daniel cap.7-12 vizează și perioada lui antihrist. Dar, în perioada lui antihrist, profetia se va împlini și pe plan fizic (antihrist să intre în Templul fizic de la Ierusalim) sau doar pe plan spiritual (antihrist se va declara singurul centru de închinare de pe pământ amăgind și o bună parte din Biserică)? E greu să răspundem la această întrebare. Cred că cel mai înțelept este să luăm în calcul ambele variante de interpretare. Deci este probabil ca Templul de la Ierusalim să fie reconstruit și antihrist să intre în el, sau poate nu va fi nevoie de acest lucru.